- אתו למה לי היינו רישא

Why do we also need this; it is the same as the רישא

OVERVIEW

רב פפא establishes the עד אחד that there are עדים שנשבו and there is an עד אחד who says exactly the opposite of what she says.

חברתה	היא	ע"א אומר	היא אומרת		#
טהורה	טמאה	את טהורה וחברתך טמאה	אני טמאה וחברתי טהורה	רישא דרישא	1
טהורה	טמאה	את טמאה וחברתך טהורה	אני טהורה וחברתי טמאה	סיפא דרישא	2
טהורה	טמאה	את וחברתך טהורה	אני וחברתי טמאה	רישא דסיפא	3
טהורה	טמאה	את וחברתך טמאה	אני וחברתי טהורה	סיפא דסיפא	4

The גמרא asks two questions on רב פפא; the first one (which our תוספות references) is that we can derive #3 (רישא דסיפא) from #2 (סיפא דרישא). Then the גמרא asks that we can derive #4 (סיפא דסיפא) from #1 (רישא דרישא). Our תוספות explains why the first question (from סיפא דרישא שמ as was the second question.

מוספות asks:

– ואם תאמר ואמאי לא קאמר הכא מרישא דרישא כדקאמר בסמוך

And if you will say, but why did not the גמרא ask here (on #3) from the רישא asks shortly (on #4).

תוספות explains how #3 can be derived from #1(as well as from #2):

– דהא שמעינן מרישא דרישא דאיהי שויתה לנפשה חתיכה דאיסורא

For we know from the אני טמאה that when she says אני טמאה she is אסורה since she made herself into a 'forbidden piece' -

וחברתה משתריא אפומא דידה –

And we also know from #1 that הברתה is permitted based on her testimony (that one on though there is an ע"א who testifies that הברתה טמאה -

וכל שכן דמשתריא אפומא דעד אחד² –

So certainly (in #3) חברתה will be מהורה based on the testimony of the ע"א (who

¹ Therefore similarly by #3 where she says אני [וחברתי] אני she is also ממאה since שי"א she is also שי"א she is also שי"א she is also שי"א she is also שי"א who says that she is an ש"א who says that she is also מהורה אויים שי"א she is also מהורא אייסורא ווא אייסורא פייט אייסורא ווא אייסורא

² The testimony of an עד כשר is better than the testimony of an אשה. See 'Thinking it over'. See however איי who states: וי"ל דס"ד דהיא מהימנא טפי מע"א לפי שנשבית עמה יודעת יותר. ['And one can say that we may have thought that she is believed more than an ע"א, for since she was in captivity together with הברתה she knows more than the 'ע"א). Therefore we could not derive #3 from #1 (only from #2).

says הברתה טהורה) even though she says והברתי טמאה. The question is that the גמרא could (should) have said that #3 is superfluous for we know it already from #1 (רישא דרישא) as the גמרא shortly states regarding the question on #4.

מוספות answers:

ויש לומר דהכא ניחא ליה למנקט סתמא דהיינו רישא –

And one can say; that here the גמרא is satisfied to state generally that the teaching of #3 is the same as the רישא (without being specific as to which part of the רישא) -

םשום דמרישא נמי שמעינן³ דחברתה משתריא אפומא דעד אחד⁴ –

Because from (#2) the טהורה שי (סיפא ד) we can also derive that שהורה is חברתה based on the testimony of an ע"א (as we can also derive this from (#1) the רישא דרישא) -

אבל בסמוך לא מצי פריך אלא⁵ מרישא דרישא:

However shortly the גמרא cannot ask on #4 only from (#1) the רישא דרישא, therefore the מרישא states specifically מרישא.

SUMMARY

Case #3 can be derived from either case #1 or #2; however case #4 can only be derived only from case #1.

THINKING IT OVER

תוספות states that if the אני מהימן (when she says תוספות טהורה וחברתי טמאה וחברתי שהוחברתי מאה (when she said אני וחברתי מאה and the אני says חברתה הברתה שהורה (#3]). Seemingly in #1 since the woman initially says חברתי שהורה she has the שתים of שתים (for at the time of her testimony no one is contradicting her), however in #3 once the woman said חברתי שמאה and the א"א says חברתה שהורה מהורה שהורה from the אשה from the שונה שהורה שהו

³ תוספות does not address how we derive that she is believed to say מאה אני (even though an ע"א contradicts her and says מהורה אני אויא אנפשא התיכא דאיסורא (שהורה אני אויא אנפשא התיכא דאיסורא). We cannot derive this from #2 (where she says שויא אנפשא התיכא דאיסורא). Perhaps הוספות assumes that this ruling of שויא אנפשא התיכא דאיסורא is so obvious (and known) that we do not need to derive it from elsewhere (even though previously תוספות said that we derive שויא אנפשא וכני (in #3) from #1 [see footnote #1])

⁴ Seemingly הא מרישא שמעינן is answering that when the גמרא asks הא מרישא שמעינן (generally, without being specific whether it means סיפא דרישא or רישא וא ווישא) that is because indeed the question is from either one (but not that it excludes the רישא דרישא).

⁵ We cannot derive that וחברתי טהורה (even against an ע"א) except from רישא דרישא (for in the other two cases she is claiming וחברתי טמאה).

⁶ See footnote # 2.

 $^{^7}$ See אהבת ציון.